

Ми йдемо (скорочено)

Василь Голобородько

Ми йдемо по Україні:

від степів до гір,

від лісів до морів —

звідусіль виходимо на прадавні шляхи,

і немає нам ліку.

Ми чинимо волю наших прадідів,

це вони нас послали у путь,

щоб ми йшли нашою віковичною землею

,із нашими багатолюдними містами,

із нашими тихомрійними селами,

із нашими золотOVERХими церквами.

Ми гордо йдемо шляхами України:

ви, які виглядаєте у вікна, як сусіди,

щоб подивитись на нас, гордо йдучих,

ви, які визираєте з-за рогу, як вороги,

щоб подивитись на нас, гордо йдучих, —

ви всі бачите, як ми гордо

йдемо дорогами України.

Ми йдемо,

не вимагайте від нас доказів нашої прихильності

до руху,

не вимагайте пояснень причин, що привели нас

у рух.

Марна ваша справа — виставляти проти нашої ходи

контраргументи, що ви їх здобуваєте із мертвих

джерел,

намагаючись зупинити нашу ходу,

марна ваша справа — ми йдемо.

Ми йдемо по Україні,

пов'язані вишиваними дівочими руками

рушниками,

і радість сяє в наших очах.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш В. Голобородька "Ми йдемо" написаний верлібром, але має чіткий внутрішній ритм, внутрішню насагу. Ліричний герой поезії відчуває себе часточкою великого народу, який нарешті здобув волю і тепер гордо йде по світу, незважаючи на заздрість

сусідів і злобу ворогів. "Ми" пройшли через утиски, заборони, кров і знущання, але зберегли свою мову, свої традиції, свою гідність та честь. Тому гордо йдемо вперед, до процвітання й добробуту, до миру й злагоди, і ніхто не зупинить нас.